

Un soare

AlbAtros

În jurul
bietului meu suflet
de pretutindeni
se adună vâlvoi
de nebănuite focuri
ce se-aprind în mine
mistuindu-mi firea
precum melodia
ce-o ascuți
într-o nebănuită
și frumoasă vară.

Prin suflet,
melodia cea frumoasă,
își face vad,
îndemnând la fericire,
cum să rămâi mut
când în melodie
e atâta fericire?

Te port
mereu în suflet,
călător prin vise,
ce sorbi apa limpede
a unui izvor învolburat,
dăruindu-mi
mii și mii de gânduri
ce le pot pune
într-un vis cernut
și plin de har.

Un vis
precum freamătul
unei mari
sub adieri de vânturi
fredonând cântece
presărate cu zâmbete
ce împresoară bucuria vieții.

Un soare
nepământean căutând lumina
în hăul de afară...